

Sygn. akt I CSK 2348/22

POSTANOWIENIE

Dnia 26 sierpnia 2022 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Maciej Kowalski

w sprawie z powództwa S. spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w Ł.
przeciwko B. S.

o zapłatę,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 26 sierpnia 2022 r.,

na skutek skargi kasacyjnej powoda

od wyroku Sądu Apelacyjnego w Łodzi,

z dnia 8 lipca 2021 r., sygn. akt I ACa 435/20,

1. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania;

**2. zasądza od S. spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w
Ł. na rzecz B. S. 2700 zł (dwa tysiące siedemset złotych) tytułem
zwrotu kosztów postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

W związku ze skargą kasacyjną powódki od wyroku Sądu Apelacyjnego w Łodzi z 8 lipca 2021 r., w sprawie z powództwa S. spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w Ł. przeciwko B. S. o zapłatę należy podnieść, co następuje:

Skarga kasacyjna jest nadzwyczajnym środkiem zaskarżenia, przysługującym od prawomocnych orzeczeń sądu drugiej instancji, o przede wszystkim publicznoprawnym celu (postanowienia SN: z 7 października 2020 r., II CSK 670/19; z 24 lutego 2016 r., V CSK 488/15). Sąd Najwyższy jako sąd kasacyjny, nie jest sądem powszechnym trzeciej instancji, zaś skarga kasacyjna nie

jest środkiem zaskarżenia przysługującym od każdego rozstrzygnięcia sądu drugiej instancji kończącego postępowanie w sprawie. Rolą skargi kasacyjnej nie jest korygowanie wszelkich orzeczeń sądowych zawierających uchybienia, lecz ochrona interesu publicznego przez zapewnienie jednolitości wykładni i stosowania prawa oraz wkład Sądu Najwyższego w rozwój orzecznictwa i prawa pozytywnego.

Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania w razie wykazania przez stronę, że w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych, budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona.

We wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania, skarżąca spółka przytoczyła przesłanki z art. 398⁹ § 1 punkt 1 i 4 k.p.c., tj. istnienie istotnego zagadnienia w sprawie oraz oczywistą zasadność.

Przedstawienie okoliczności, uzasadniających rozpoznanie skargi kasacyjnej ze względu na występujące w sprawie istotne zagadnienie prawne, polega na sformułowaniu samego zagadnienia oraz wskazaniu argumentów prawnych, które prowadzą do rozbieżnych ocen prawnych, w tym także, na sformułowaniu własnego stanowiska przez skarżącego. Wywód ten powinien być zbliżony do tego, jaki jest przyjęty przy przedstawianiu zagadnienia prawnego przez sąd odwoławczy na podstawie art. 390 k.p.c. (postanowienie Sądu Najwyższego z 9 maja 2006 r., V CSK 75/06). Twierdzenie o występowaniu istotnego zagadnienia prawnego jest uzasadnione tylko wtedy, kiedy przedstawiony problem prawny nie został jeszcze rozstrzygnięty przez Sąd Najwyższy lub kiedy istnieją rozbieżne poglądy w tym zakresie, wynikające z odmiennej wykładni przepisów konstruujących to zagadnienie (zob. postanowienia Sądu Najwyższego z 10 marca 2010 r., II UK 363/09 i z 12 marca 2010 r., II UK 400/09). Skarżący obowiązany jest wykazać, że jego wyjaśnienie jest konieczne także dla rozstrzygnięcia danej sprawy, a więc pozostający w związku z podstawami skargi oraz z wiążącym Sąd Najwyższy, a ustalonym przez sąd drugiej instancji, stanem faktycznym sprawy (art. 398¹³ § 2 k.p.c.), i także w związku z podstawą prawną zaskarżonego orzeczenia

(por. postanowienia Sądu Najwyższego z 21 maja 2013 r., IV CSK 53/13 oraz z 3 lutego 2012 r. I UK 271/11). Skarżący powinien nie tylko wskazać przepis prawa (materialnego lub procesowego), którego dotyczy zagadnienie, ale także przedstawić pogłębioną argumentację prawną w celu wykazania, że zagadnienie jest istotne, a jego rozstrzygnięcie ma znaczenie dla merytorycznego rozstrzygnięcia w jego sprawie (zob. m.in. postanowienia Sądu Najwyższego z 23 sierpnia 2007 r., I UK 134/07 oraz z 9 lutego 2011 r., III SK 41/10).

Skarżąca wskazała, że w sprawie wyjaśnienia wymaga kwestia, czy fakt wejścia przez wynajmującego *per force* do lokalu będącego przedmiotem najmu, który to lokal mimo zakończenia stosunku najmu nie został zwrócony wynajmującemu przez najemcę, a w którym to lokalu znajdują się ruchomości objęte przewłaszczeniem na rzecz wynajmującego, wobec ich sprzedaży może świadczyć o podjęciu przez wynajmującego decyzji w przedmiocie wydania mu (w celu władania dla siebie) przez przewłaszczającego ruchomości objętych przewłaszczeniem skoro przedmiot przewłaszczenia nie stanowi prawa własności wynajmującego.

Sformułowanemu zagadnieniu prawnemu nie można przypisać cechy istotności. Sąd Okręgowy ustalił, że istniała przyczyna udzielenia poręczenia przez współników pozwanej spółki - powodowi przysługiwało roszczenie wobec spółki o spłatę należności z tytułu najmu, które to roszczenie zostało zabezpieczone przewłaszczeniem ruchomości. Wskazane przez skarżącą wątpliwości odnoszą się do kwestionowania stanu faktycznego poprzez przedstawienie własnej wykładni umowy i wynikających z niej konsekwencji. Zagadnienie to nie ma przy tym abstrakcyjnego charakteru a wręcz charakter kazuistyczny. Przedstawiony problem nie dotyczy w istocie stosowania przepisu powszechnie obowiązującego prawa, lecz wykładni postanowień konkretnej umowy zawartej pomiędzy stronami. Skarżąca nie przytoczyła natomiast żadnych argumentów prawnych, które prowadziłyby do rozbieżnych ocen. Nie tylko nie wskazała przepisu prawa materialnego lub procesowego, którego dotyczy zagadnienie, ale przedstawiła jedynie ustalenia faktyczne bez pogłębionej argumentacji prawnej w celu wykazania, że zagadnienie jest istotne, a jego rozstrzygnięcie ma znaczenie dla merytorycznego rozstrzygnięcia w jego sprawie.

Oparcie wniosku na przesłance oczywistej zasadności wymaga wykazania przez skarżącego niewątpliwej, widocznej na pierwszy rzut oka (*prima facie*), bez konieczności pogłębionej analizy, sprzeczności wykładni lub zastosowania prawa materialnego lub procesowego z brzmieniem przepisów lub powszechnie przyjętymi regułami interpretacji (m.in. postanowienia SN: z 22 stycznia 2008 r., I UK 218/07; z 26 lutego 2008 r., II UK 317/07; z 9 maja 2008 r., II PK 11/08; z 21 maja 2008 r., I UK 11/08, z 9 czerwca 2008 r., II UK 38/08).

Skarżący powinien zawrzeć w skardze wyodrębniony wywód prawny wskazujący, w czym przejawia się oczywistość naruszenia przepisów prawa materialnego lub procesowego (por. postanowienia SN: z 5 września 2008 roku, I CZ 64/08, z 19 grudnia 2001 roku, IV CZ 200/01, z 9 czerwca 2008 roku, II UK 37/08).

Skarżąca nie sprostала temu wymogowi. Wskazała jedynie na oczywistą zasadność skargi nie przedstawiając wyvodu prawnego i wskazując tą przesłankę alternatywnie na wypadek nieuwzględnienia istnienia w sprawie istotnego zagadnienia prawnego. Samo powołanie się na oczywistą zasadność skargi, bez przytoczenia naruszenia przepisów prawa, które w oczywisty sposób zostały naruszone, jak również bez żadnego uzasadnienia nie jest wystarczające do uznania wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania za uzasadniony.

Ponadto należy podnieść, że w orzecznictwie Sądu Najwyższego przyjmuje się, że przesłanki określone w art. 398⁹ § 1 pkt 1 i 4 k.p.c. wykluczają się, gdyż skarga kasacyjna nie może być uznana za oczywiście uzasadnioną, jeżeli o występowaniu tej przesłanki miałoby świadczyć naruszenie przepisów prawa, których wykładnia nasuwa tak duże wątpliwości, że konieczne jest ich wyjaśnienie przez Sąd Najwyższy w ramach sformułowanego w tej sprawie zagadnienia prawnego (zob. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 18 września 2018 r. V CSK 148/18 i z dnia 27 stycznia 2011 r., II PK 247/10).

O kosztach postępowania kasacyjnego Sąd Najwyższy orzekł na podstawie art. 98 § 1 i 3, zw. z art. 99 w zw. z art. 391 § 1 i art. 398²¹ k.p.c. oraz § 10 ust 4 pkt 2 w zw. z § 2 pkt 6 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z 22 października

2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych (t.j. Dz. U. z 2018 r. poz. 265 z późn. zm.).

[as]